KATKI

Türkiye Komünistlerinin Fikir Dergisi

* «İşyeri Konseyleri» ne!..
* «Kuruluş» Çalışmalarına Dair...
* "Konya Konferansı" Veya Bir "Kurt Masalı"

YIL 8 — SAYI 33 — EKİM 1977 — FİYATI 5 LİRA

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI
VE
—Demokratik Devrim Müessesesi—
İŞYERİ KONSEYLERİNE

Artık bugün Türkiye'de de açıkça görülmektedir ki, muayyen bir aşamadan sonra sendikalizm dejenere olmakta ve üzerinde her türlü sapık ve maceracı politik akımların üreyip yaşadığı yoz bir «kültür» haline gelmektedir.

Önceleri işçiden toplanan paralarla, daha sonra da toplu sözleşmelerde patronlarla çevrilen türlü entrikalarla zenginleşen sendikalar, «sendikacı» ünvanını (!) kazanmış birtakım kişiler için, artık vazgeçilmez «avanta» kaynağı olmaktadır.

Bu «müreffeh hayat» kaynağının üzerine çöreklenmiş bulunan sendikacılar, mevcut pozisyonlarını kaybetmemek için, birtakım siyasî güç mihraklarının, gizli, açık telkinlerle işaret ettikleri yönde «politik rol»lere sürüklenmektedirler.

Türkiye'de ilk defa 1960'larda TİP gibi solumtrak parti oluşturma girişimlerine kapılarak politikaya atılan sendikalistler, bugün artık şeriatçılıktan turancılığa, sosyal demokratlıktan gizli komünistliğe kadar politikanın her telinden çalarak parsa toplamaya çalışan, toplumumuza zararlı —reaksiyoner— bir güruh haline gelmişlerdir.

Bugün DİSK'in içindeki —«toplumsal ilerleme» sloganını kullanan— bir güruh, CHP'nin gizli politik entrikaları yönünde TGKP (Türkiye Gizli Komünist Partisi) rolüne sürüklenmiştir.

Bu TGKP balonu, işçileri mistik bir tevekkül ve bekleyişe sokabilmek için şişirilmiştir.

TGKP efsanesi, turancılık, islâmcılık gibi karşıtlarını doğurarak sendikal birliği olanaksız hale getirmek için uydurulmuştur.

TGKP efsanesinin —ülkemiz insanına yabancı— totemi İ. Bilen, anti-Sovyetik ve anarşizan gençlik grupları oluşturup geliştirmek ve bunların bile —dünyanın hiç bir yerinde görülmeyen şekilde— DİSK sendikalarını ele geçirerek sendikal alanda bölücülük yapmaları için öne sürülmüştür.

Ve son olarak TGKP efsanesi, komünistlerin, işçi sınıfı hareketine karşı olduklarını ve kendi kariyerleri için işçi sınıfının yığın atılımlarını barajlamak ve onların her türlü —bu arada sendikal— birliğini bölmek misyonu ile yükümlü olduklarını ispat (!) etmek, yani işçilere komünistliği lânetletmek için uydurulmuştur.

Halbuki gerçekte komünistler her türlü kariyer endişesinden uzak kişilerdir. Komünistlerin, toplumsal ilerlemenin her aşamasında, vazgeçemiyecekleri düzen müessesesi yoktur.

Komünistler, işçi hareketinin, komünistlerin legalite mücadelelerini beklemesi gerektiğini ileri süremezler. Bilakis; komünistlerin legalitede ulaştığı aşama geri olsa bile, onlar işçi hareketinin, yığın atılımlarının ulaştığı aşamayı —her türlü yoldan— desteklerler; yeter ki bunlar, üç beş ajitatörün uğursuz misyonu veya işgüzarlığı ile ortaya çıkmış provokatif veya spontane —geçici— hareketler değil, gerçek yığın hareketleri olsunlar... Çünkü işçi hareketinin ilerlemesi, komünistlerin legalite mücadelelerini kolaylaştıracaktır.

Bugün Türkiye'deki realite odur ki: İşçi sınıfı hareketi, işgal - boykot şeklindeki yığın atılımları ile sendikalizmi aşmıştır. Sendikaların cevap veremediği gereksinmelerden kaynaklanan bu atılımlarla işçi sınıfı, kendine yabancılaşmış ve çıkarlarına ters düşmüş olan sendikaları da denetime almayı amaçladığını göstermiştir.

Gittikçe bu atılımlar, işyerlerinde işçi konseyleri adı ile müesseseleşerek, sendikaların üstünde, yani işçiye daha yakın bir yığın müessesesi oluşturmuştur.

Sendikalizmi aşan bir yığın atılımı, pek tabiidir ki sendikaların üstünde, yani sendikaları kontrol edecek, sendika yönetimini tayin edecek bir müessese oluşturacaktı.

İşte bu noktada, avantalarının tehlikeye girdiğini hisseden sendikalist kariyeristler, işçilere hedef şaşırtmak ve işçi konseyleri müessesesini yozlaştırmak için harekete geçtiler.

Bu ileri hareketi baltalamak için, en «ilerici» pozlara bürünmeleri gerekiyordu. TİP gibi naylon sosyalist partilerin, uzun bir süredir yaptıkları atraksiyonlarla «sosyalist» deyiminin muhtevası sömürülmüş ve bu etiket yıpranmıştı. Ama kanunî ve gayri kanunî baskılarla, en bilimsel bir fikri bile —açıkça— savunamayacak hale getirilmiş olan komünistlerin taklit edilmesi işe yarayabilirdi. Bu şekilde hem gerçek komünistler, daha bir sıkıca tecrit edilir, hem de «komünist» teriminin de muhtevası sömürülerek posası çıkarılırdı.

Ayrıca, bu «tertip» de «gizli (!) komünist»cilik oynanacağından, hiç kimse onlara, nasıl bir mücadeleden geldiklerini soramazdı; kaldı ki, geniş küçük burjuva yarı aydın korosunun desteğinde «sendikacılık» da —komünist olmak için— yeterli bir «bonservis» şeklinde savunulabilirdi; akılları sıra...

İşte TGKP efsanesi bu şekilde oluşturuldu...

Bu şekilde artık, işçi sınıfı hareketinin öncelikle likide edeceği sendikalist kariyeristler, «yıkılası hedef» olmaktan çıktıklarını sanıyorlardı. Çünkü onlar artık, avantacı milyoner sendika ağaları değil, yeraltındaki mu-

azzam (!) bir gizli (!) teşkilâtın —TGKP'nin— emir kulları (!) idiler... Onların artık hiçbir suçları olamazdı. İşçi sınıfının yığınsal olarak tepkisini doğuracak en büyük hata (!) ve provokasyonlardan bile, yeraltındaki «gomonist umacı»lar sorumlu olacaklardı...(*) Ama bu sorumluluk —ve suçlamalar— giderek —suskun da olsalar— bütün «mimli» komünistlere ve son tahlilde, faşistlerin klâsik hedefi «komünizm»e yıkılacaktı...

Halbuki aslında işçi sınıfının «komünist»lik pâyesine, gerçek komünistlerin de herhangi bir düzen kariyerine ihtiyaçları yoktur. İşçi sınıfı, kendi yaptığı yığınsal pratikler, yönelişler içinde somut hedef görmek ve somut iş yapmak ister. Komünistler de her halükârda çalışarak, onlara bu hedefleri gösterir.

Türkiye işçi sınıfı bugünkü pratiğinde, işyerlerinde işçi konseyleri oluşturmaktadır; ve oluşturacaktır.

İşçi Konseyleri'nin ilk yapacağı —somut— iş, aidat vererek oluşturup yaşattıkları sendikaların yönetimlerini ele geçirmektir.

Bunun için de, işçi temsilcilerini, sendika seçimlerine gönderdikleri delegeleri, işçi konseyleri seçmeli; ve işçi konseylerine karşı olmayan kişilerden ve işçi konseylerinin geliştirilmesi, güçlendirilmesi yönünde çalışacak kişilerden seçmelidirler.

Ve giderek işçi konseyleri, sendika yönetimlerine (başkanlık dahil) aynı kişilerin üst üste iki dönem seçilmemesi için, bir seçim sistemi —teamülü— geliştirmelidirler. (**).

(*) Maden-İş'in «MESS Grevi» gibi «danışıklı döğüş» grevler işçinin mücadele azmini arttırmaktan çok —meselenin iç yüzünü öğrenince— onlarda büyük bir moral çöküntü yaratır; ve mücadelede sivrilmek isteyen, lider militan olmak isteyen işçileri de ahlâksızlığa ,entrikacılığa sürükler.

Hele —büyük fedakârlıklara katlanan çoğunluğun yanında— ufak bir azınlığa üç beş kuruşluk avanta ile beraber «gizli komünistlik» pâyesi dağıtarak, onları gizli komünist örgüt (TGKP) adı altında bir «gangster çetesi» haline getirmeye çalışmak, çok yönlü bir provokasyondur; ve ancak polisin, ajan-provokatörlerin yapacağı bir iştir.

Üstelik bir de bu çapul teşkilâtını «işçi sınıfı içindeki taban» olarak gösterip, bu taban (!) üzerinde «ilerici» politika yapmaya kalkmak, sahtekârlığın; böyle bir sahtekârlığa inanır görünmek ise art niyetliliğin hainliğin ta kendisidır.

İşte TGKP, ve onun legalitedeki tezahürü UDC (Ulusal Demokratik Cephe) böyle bir sahtekârlığın ve hıyânetin simgesidir.

(**) Bu yöndeki çalışmalar, pek tabiî ki —sendika ağalar oligarşisinin değişmezliği ilkesine göre düzenlenmiş— mevcut sendika tüzüklerini zorlayıcı ve değiştirici şekilde olmalıdır.

Bugün Türkiye'deki —adına lâyık— sendikalar kuruluşlarını tamamlamış ve dolayısiyle sendikacılık bir ihtisas işi olmaktan çıkmıştır. Sendikalar artık, bütün bürokrasisi —her türlü danışmanları— ile kendi kendine işler durumdadır. Onun için herhangi bir işçi, bugün rahatça sendika başkanlığı yapabilir; ve bu görevi, çok daha iyi ve idealistçe yapabilir. Çünkü «yerine ısınmış» kaşalot bir sendikacı, sendikal işlerle —sendika memurlarına bırakarak— hiç meşgul olmamakta ve kazandığı büyük —artık— zamanda da her türlü melânetle beraber, yerini ömür boyu garantilemek ve ayrıca kendine bir de politik kariyer hazırlamak için türlü-çeşitli entrikalarla uğraşmaktadır.

Sendikaların bugünkü —yoz— düzeninde çalışan komünist sempatizanı namuslu kişiler, sendika yönetiminin işyeri konseylerine bağlı olarak düzenlenmesi girişimini destekleyeceklerdir. Çünkü onlar kişisel ve sınıfsal hayat garantilerini —üç beş sendika ağasının kuyruğunda değil— partide görecek kadar uzak görüşlüdürler...

Türkiye komünistleri legalite mücadelesinde ilerlemektedir; ve pek yakında «sendikalizm» dayanağı üzerinde varlıklarını sürdürerek provokasyon yapan naylon «gizli komünist»leri tecrit edip partilerini kuracaklardır.

Ama bununla beraber —bu süreçe paralel olarak— işçi sınıfı hareketi de —işyeri konseyleri vasıtasıyla— sendikalist kariyeristleri likide etmelidir; ve edecektir.

Ve böylece parti ile beraber Demokratik Devrim de legalite kazanacaktır.

KATKI

Sendikalizm hakkında daha fazla bilgi için bak : Sendikalizm Ve Marksizm-Leninizm Kalpazanları / Katkı, Sayı: 16-17, Temmuz-Ağustos 1975

İşyeri konseyleri'nin işlevleri hakkında daha fazla bilgi için bak : «Demokratik Devrim»lerin Karakteristiği / Katkı, Sayı: 18, Eylül 1975

LEGAL PARTİ KURMA ÇALIŞMALARINA DAİR KISA BİR AÇIKLAMA

Bugün Türkiye'de legal parti kurma işi, sanıldığından çok daha zor bir iştir. Çünkü Türkiye'de legal komünist parti kuruluşu ile, pek çok devlet ilgilenmekte ve bu ilgi, açıkladıklarından daha çok, yeraltı faaliyetlerinde —fiilen— kendini göstermektedir. Bunun böyle olması da çok doğaldır. Çünkü kurulacak parti —programı, tüzüğü ile— aynı zamanda Türkiye'nin sol alternatif politikasının perspektifini (istikbal açılımını) belirleyecek ve gösterecektir. Bu parti programı ayrıca, Türkiye'nin bugün açıkça tespit etmek durumunda bulunduğu bir «Doğu Politikası (Sosyalist ülkelerle ve bilhassa Sovyetler Birliği ile olan ilişkileri düzenliyecek bir politika)»nın ana belgesi olacaktır.

Bugün Türkiye, Sovyetler Birliği ile bir resmi siyasi anlaşma yapmakta güçlük çekiyorsa, böyle bir mehaz (kaynak) belgenin olmayışındandır. Halbuki bugün Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında tutarlı, somut bir siyasi anlaşmaya, öncelikle Ortadoğu ve dolayısiyle dünya barışı açısından kuvvetle ihtiyaç vardır.

Sovyetler Birliği, Türkiye'nin —objektif dünya şartları zorunlu kıldığında— sola nasıl açılacağını, sosyalizme nasıl geçeceğini belirlememesi yüzünden —ki bunu komünist parti programı belirleyecektir— Türkiye'ye karşı tutarlı, açık bir politika tespit edememekte, Türkiye de bu tutarsızlık, belirsizlik karşısında Sovyetler Birliği'ne şüphe ile bakmaktadır.

Türkiye ile sosyalist ülkeler, ve bilhassa Sovyetler Birliği arasında resmi bir siyasi anlaşmanın yokluğu, ticari ilişkileri de olumsuz yönde etkilemekte ve meselâ bu ülkeler arası alış veriş, bir üçüncü ülke, çok defa da bir Batı Avrupa ülkesi aracılığıyla —Batı Avrupa'daki paravan şirketler vasıtasıyla— yani CIA'dan vize alınarak yapılmaktadır. Ticarî ilişkilerdeki bu olumsuzluk —ticarî ilişkiler içindeki çok yönlü ajanlık faaliyeti—, siyasi ilişkilerin düzeltilmesi çabalarını tekrar olumsuz yönde etkilemektedir. Yani siyasi iyi ilişkilerin —somut olarak— kurulamaması, ticari ilişkileri çarpıklaştırıyor; bu çarpık ticarî ilişkiler dolayısiyle de, siyasi iyi ilişkilerin kurulması çabaları sabote ediliyor...

Bunlardan da kolayca görülebiliyor ki, Türkiye'de kurulacak legal komünist parti ile, pek çok devletin istihbarat örgütü ilgilenmek ve meşgul olmak durumundadır.

O halde böyle bir kuruluş, geniş çevre veya cephe taktikleri ile —konuyu dillendirerek, geniş çevrelere dedikodu malzemesi haline getirerek— gerçekleştirilemez. Çünkü iş, istihbaratçılara intikal etti mi, muhtelif devletlerin istihbaratçılarının böyle bir barışçı iş'te anlaşmalarına imkân yoktur; zaten onlar için, böyle bir kuruluşun gerçekleştirilmesine de

pek gerek yoktur. Onlar sadece haberalma, adam kullanma ve olayları yönlendirme açısından insiyatif sahibi olmak peşindedirler. Devlet mekanizmasının özünü teşkil eden ve devlete tapan bu adamlar için, ciddiye alınacak, müeyyide (yaptırım), yalnız devletlerin silâh gücü, «politika» ise sadece «silâhlı savaş» demektir. Onlar, kitlelere açık politikayı savunmak, legal parti kurmaya çalışmak gibi en mâsum ve barışçı çabaların bile içine sızarak, «soğuk savaş» taktiği ve «Psikolojik savaş» yöntemleri ile savaş kundakçılığı yaparlar. Ve meselâ legal komünist parti kuruluşunu, devletin yıkılması, merkezi iktidarın ele geçirilmesi sorunu ile özdeş göstermeye çalışarak, işi imkânsızlaştırmak için —gerektiğinde— böyle ince şaşırtmacalara, tahrifatlara da girişirler...

Onun için, legal komünist parti kurmak gibi —kritik— zor bir iş, ancak, tarihî ve güncel sorunları iyi bilen dar bir kadronun, derin bir gizlilik içinde yürüteceği taktiklerle gerçekleştirilebilir...

Bu noktada, —her iki meselenin çapı kabil-i kıyas olmamakla beraber— kalitatif sıçrama yapmak açısından benzerliği dolayısiyle, Bolşevik Parti'nin son ve esas şeklini alarak III. Enternasyonal modelini oluşturduğu ve III. Enternasyonal'in temelini attığı İsviçre toplantısı için, Lenin'in söyledikleri hatırlanmalıdır.

Lenin, II. Enternasyonal'in dangalak, geveze allamesinin, Bolşeviklerin İsviçre'de —ve diğer ülkelerde— yaptıkları gibi, Avrupa polislerinden gizli, özgür bir toplantı gerçekleştiremedikleri için «savaş» konusunda doğru görüşlere varamadıklarını vurgular.

Yani, taktik kararlar almak, yeni yöntemler geliştirmek durumunda olan kişiler için, «özgürlük» ön koşuldur. Ve de buradaki «özgürlük», herşeyden önce, —bütün— devletlerin istihbarat teşkilâtlarından «arınmışlık» demektir.

Bu anlamda «özgürlük», mülti-milyonluk mâli kaynaklarla beslenerek, Bâbıali'de lüks kitapçılık dergicilik, hattâ günlük gazetecilik yapanlarla, DİSK'in tepesine çöreklenmiş beylerde ağalarda mı? Yoksa birer yabancı olarak, Avrupa ülkeleri devletlerinden —Türkiye'de devrim yapmak üzere— icazet almış devrimci (!)'lerde mi vardır?...

Bu anlamda —ve her anlamda— özgürlüğe ancak ve yalnız, Türkiye halkının en alt tabakalarında, işçi sınıfının içinde, onlarla beraber sevinip onlarla beraber üzülerek, ve zaman zaman onlarla beraber aç kalarak, ve de onlar gibi —onlarla beraber— bir kuruşluk bile miras bırakmadan ölen, Türkiye Komünistleri sahiptirler...

Türkiye komünistleri, legal partilerini kuracaklardır.

Bu kuruluş, Yunanistan'daki gibi (iç parti, dış parti filân gibi) oyunlara ve bölünmelere mahal bırakmayacaktır.

Dolayısiyle, Türkiye komünistlerinden hiç kimse, İ. Bilen gibi «ne idüğü» ve «ne dedüğü» belirsiz kişilerin legal parti karşısında tutunabileceğini, bölücülük yapabileceğini zannedip, kuruluş çabaları sırasında kararsızlığa düşmemelidir; ve düşmeyecektir.

KATKI

HAYAT-I MUHAYYEL

Hüseyin Cahit (Yalçın)ın, aradan uzun yıllar geçtikten sonra, yayınladığı bir yazısında, **Hayat-ı Muhayyel**'e dokunduğunu görüyoruz:

«Ben Karl Marx'ın Tarihte maddecilik nazariyelerini de sansürün gözünden kaçırarak Servetifünun'a yazdım... Onun için, bugün aynı ruhî hastalığa tutulan gençlerin hislerini ve vaziyetlerini pekâlâ bilirim. Onların geçirdikleri hummalarla uykusuz kalmış bir eski müsap sıfatile onları acırım.» «Arada sırada, gazetelerde gördüğüm bir havadis yüreğimi sızlatır...»

«Ben de gençken bir aralık bu hislere sürüklenmiştim. Hayatı muhayyel, müşterek bir hayat hikâyesidir, bir sosyalistlik tecrübesidir. Bu sadece bir hayalden ibaret değildi. Uzak ülkelere gidilerek tatbiki düşünülen bir ideal idi. Maddî imkânın bulunmayışı bu teşebbüsü yalnız bir tasavvur halinde bırakmıştı.»

KERİM SADİ

Gerekli Bir Açıklama Daha...
«KONYA KONFERANSI» VEYA BİR «KURT MASALI»

«Her soydan ve boydan» savaş kundakçılarının, halkımızın kafasında cevapsız sorular yaratmasına ve dolayısıyle onları —kendilerine kudretlû «Başbuğ (Çoban)» arayan bir «sürü» haline getirecek şekilde— «anlaşılmazlığın korkusu»na iteklemesine müsaade etmeyeceğiz.

Önce şu gerçeği bütün açıklığı ile belirtelim ki: İ. Bilen kliğinin, Türkiye'de hiçbir gücü yoktur; ve Türkiye'ye dair edindiği istihbaratları da ancak CIA kanallarından sağlayabilmektedir.

Çünkü, —moral ve onurundan ödün vermeden birer komünist olarak yaşayabilmek anlamında— şahsî legalitelerini, fikrî legalitelerini savunmak ve yasal olarak örgütlenme özgürlüğüne kavuşabilmek için savaşan Türkiye Komünistleri, bu mücadelelerini CIA ile işbirliği halinde baltalamaya çalışan İ. Bilen kliğine kesinkes karşıdırlar.

İ. Bilen kliği, Türkiye'de oynadığı «menfi rol»de bütün gücünü, yeraltında iyice angaje olmuş bulunduğu CIA'dan almaktadır:

Örneğin... Yunanistan'a vırt-zırt adamlar göndererek, ve de bu adamlara cart-curt demeçler verdirerek, İ. Bilen kliği ne yapmak istemektedir? Akılları sıra, ülkeler arası gerginliği yumuşatmak için, iki ülke ilericilerini, komünistlerini ilişkiye geçirip yakınlaştırdıklarını, yani barış havariliği yaptıklarını mı zannetmektedirler?.. Zannetmek serbest; ama «zan» larda samimi olunup olunmadığı sorunu ise «pedagojik» veya kocaman adamlar için «psiko-patalojik»tir...

Ülkesi ve halkı için silâhlı savaştan geçmiş Yunan komünistleri için bile güvenilir olmayan, ve de legal büyük basınında bile —Türkiye'deki— Türk halkından «Orta Asya steplerinin çakalları» şeklinde sözedecek kadar saldırganlaşabilen bugünkü Yunanistan yönetiminin «teveccüh»ünü —ve «legalite»sini— kazanmış bulunan İ. Bilen kliği aslında, **«üçbuçuk çapul için her türlü yangını çıkarmaya ve körüklemeye âmâde, kiralık bir kundakçı şekebesi»**nin yapacağını yapmaktadır...

ABD —şu an— Türkiye'ye karşı değil de Yunanistan'a karşı olsaydı. Ve bu açık politik tavra paralel olarak da CIA —yeraltı faaliyetleri ile— yurt dışında bulunan Yunan komünistlerine, bugünkü Türkiye yönetiminden davetiye çıkartsaydı, bu durumda Yunan komünistleri Türkiye'ye gelip de «Yunanistan'da gayet güzel gizli faaliyet yapıyoruz, halk ayaklanmak üzere» filân yollu demeçler verip, böyle büyük oyunlara âlet olurlar mı idi?.. Olmazlardı!.. Çünkü onlar komünisttirler, maskara değil... Çünkü onlar, en büyük provokasyonları bile —hiç olmazsa— hissedecek sağduyuya sahiptirler...

İ. Bilen'in «Konya Konferansı» masalı, yalnız Yunanistan'da —büyük reklamlarla— «Best Sellers» oldu. Çünkü Yunan burjuvazisinin bütün Batı'lı emperyalistlerle beraber Yunanistan'ın başına tayin ettikleri kurnaz yöneticiler, Yunan halkını oyalamak ve uygun görecekleri bir anda bu halkı Türkiye'ye karşı savaşa razı edebilmek için, onlara, Türkiye'nin gayet karışık olduğunu, perişanlık ve çaresizlik içindeki Türk halkının İ. Bilen gibi bir adamcağıza bile «mal bulmuş mağrıbî» gibi sarıldığını, ve hatta onu TC Devleti'nden gizli olarak taa Konya'lara kadar kaçırıp bir post üstüne oturtarak —ona— «bağlılık âyini» yaptıklarını, dolayısiyle bu zavallı halkı —savaşla da olsa— kurtarmaları gerektiğini anlatmak istiyorlardı.

Halbuki —gerçekte— Yunanistan yöneticileri, İ. Bilen kliğini kullanarak Yunan halkını yanıltmaya, onları maceracı emellerine âlet etmeye çalışıyorlardı. Çünkü —onlar da biliyorlardı ki— İ. Bilen kliğinin değil işçi sınıfı ile, Türkiye halkının hiçbir kesimi ile uzaktan yakından bir ilişiği yoktu...

Ama İ. Bilen kliğinin bu atraksiyonları, Türkiye burjuvazisinin de işine geliyordu. Bizim kurnaz yöneticiler de, hiç tanımadıkları adamların, yurdunun tam göbeğine gizlice gelerek hora teptiklerini söylüyordu Türk halkına... «İşte bunlar, ancak ve yalnız böyle —yurduna hırsız gibi gelip giden— adamlar komünistlerdir» diyordu. Yunan burjuvazisinin teşviki ile, İ. Bilen'in Yunanistan'da çarşaf çarşaf reklâmları yapıldıkça da «İşte!» diyordu; «Yunan halkı da senin düşmanındır...»

«İ. Bilen» şebekesinin —son tahlilde— en çok hangi çıkar çevresinin işine yaradığı bizi ilgilendirmiyor. Ama «İ. Bilen» kliğinin halkımıza ve hatta diğer halklara (Yunan halkı gibi) zararlı faaliyetler içine sürüklendiği ve son tahlilde CIA'nın oyuncağı olduğu bir gerçek. Onun için, bu noktada bizi ilgilendiren tek şey, «İ. Bilen» kliğinin behemahal likide edilmesi gereğidir. Bunun için de «İ. Bilen» kliğinin «müsbet iş (!)» olarak tutunmak istediği son dal olan «Konya Konferansı» masalını da, bizimle ilgisi açısından açıklamayı bir görev sayıyoruz :

Bilindiği gibi Katkı'nın 28. sayısında yayınlanan «MANİFESTO —Aralık 1976—» ile umulmadık bir çıkış yaparak, legal parti kurma girişimine başlamıştık. Görülmedik bir taktikle girişip, büyük bir gizlilik ve disiplin içinde sürdürdüğümüz bu teşebbüs, pek çok çevreyi telâşlandırdı. Faşo'lar, Mao'cular, bize karşı seslerini yükselttiler. Türkiye-Batı Avrupa arasındaki solcu trafiği yoğunlaştı; hatta bu trafiğe, şöhretli ve mûteber kişiler, büyük reklâmlarla katıldı...

Biz Ocak ayı başında yurt dışına gidip geldikten sonra gördük ki, ortalık bayağı karışmış... Kocaman kocaman, oturaklı mülti-milyoner adamlar —kalıplarından utanmadan— yollara düşmüş, Batı Avrupa'dan komünist ahbaplar arıyor; ve de eş, dost, akraba çevresinden buldukları sosyalizme âşina kişileri de piyasaya «gizli komünist» olarak sürmeye çalışıyorlardı. Biz bu durumu —kısmen— Katkı'nın 29. sayısında «Telâş!» başlıklı yazı ile tespit ettik.

Besbelli ki bir «provokasyon ortamı» yaşanıyordu; ve belli bir mihrak —ki CIA'dan soyut düşünülemez— partileşme yönündeki bütün girişimlerde inisiyatifi elde tutmak, yapılacak her şeyde yönetimi ele geçirmek istiyordu. Yani sözkonusu mihrak bizden yol yordam öğrenecek, ama kendi adamlarına yaptıracak, ve üstelik —mümkün olursa tabiî— kâh özendirip gönül rızası ile, kâh yalan dolan, iftira, şantaj ile bizi yaptıklarına angaje edecekti.

Nitekim Katkı'nın 30 ve 31. sayılarında açıklandığı gibi, o zamana kadar bir türlü açılamayan kitapevleri, biz teşebbüse geçince —hayaletler tarafından (!)— süratle açılıverdi. Ama biz, tanımadığımız adamların yönetimindeki bu kitapevleri ile her türlü ilişkiyi hemen reddettik.

Yine o sıralarda, yani 1977 Ocak sonları ile Şubat başlarında, bazı çevresi geniş (!) adamlar, Katkı dergisindeki bazı arkadaşları ısrarla sorup aramaya başladılar. Bunun üzerine, bu aranan arkadaşların çalışmalarına engel olunamaması ve sorup arayanlara «hedef şaşırtma» yapılması için, sözbirliğine varıp, soranlara bu arkadaşların Konya'da bulunduklarını yaydık. Halbuki bu arkadaşların Konya ile hiçbir ilişkileri yoktu; ve bazıları da ömürlerinde Konya'yı görmemişlerdi.

Bundan kısa bir süre sonra Katkı Dergisi idarehanesine «Konya Konferansı» hakkında illegal yayınlar gelmeye başlayınca ve de İ. Bilen'in Rizospastis'e verdiği demeç, bizim burjuva basınında çıkınca, yeraltı politikasının bir «kafakol» oyunundan daha, başarıyla sıyrıldığımızı anladık.

İ. Bilen'in mesai arkadaşları, bizim bulunduğumuzu, hattâ eylem yaptığımızı zannettikleri bir yerde —Konya'da— konferans yapmayı uygun görmüşler (!) ve bu şekilde —hiç olmazsa bu Konya konferansı balonuna karşı sessiz kalarak— İ. Bilen'in TGKP (Türkiye Gizli Komünist Partisi)'sine bağlanmayı —zımnen— kabul edeceğimizi, etmediğimiz taktirde de, MİT ile başımızın belâya gireceğini hesaplamışlardı.

Gerçekten «evdeki hesap» gayet güzeldi: Legal parti kurmak için çabaladığımız, komünistlerin ve dolayısiyle komünist partinin —burjuvazi çiğnemedikçe— kanun çerçevesinden kıl payı kadar bile ayrılmadan yaşayabileceğini ispatlamaya çalıştığımız, ve gittikçe artan bir şekilde de

bunda muaffak olup güven kazandığımız bir dönemde, üzerimize şüpheler çekecek ve peşimize MİT'çileri takacaklardı; akılları sıra... Öyle ya, bizim o sıralarda Konya'da ne işimiz olabilirdi?!

Ama «evdeki hesap» çarşıya uymayınca, yani Katkı «Konya Konferansı»nı bir «soğuk savaş numarası» olarak yorumlayıp (Sayı: 30) hafife alınca, üstelik MİT'çiler de, bir ip ucu bulamayıp Katkı'nın peşine takılamayınca, İ. Bilen taifesi bastı yaygarayı: «Katkı'cılar MİT'çidir; resmi TKP kuracaklar filân» diye...

Arkadaşlarımızı, ömürlerinde gitmedikleri bir şehirde «gizli faaliyette bulunmak» suçundan MİT yakalamadı diye Katkı'yı MİT'çi ilân etmek ancak bir hezeyandır.

Ama CIA yuvasının (ve faşoların) da bulunduğu bir şehirde (Konya'da) gizli komünist toplantısı tertiplediklerini iddia edenlerin —şayet içlerinde sorumlu varsa— kendilerini nasıl savunabilecekleri merak konusu olabilir...

İşte, İ. Bilen kliğinin, Türkiye komünistlerini angaje edebileceğini hesaplayarak tertiplediği «Konya Konferansı Harekâtı», CIA'nın, MİT'in teşviki ve himmeti ile gerçekleştirilmiş, böyle bir başarısız «ayak oyunu»dur.

Patronlar kabul eyleye!...

Bu «kıssadan hisse» çıkarıp, İ. Bilen'in borazanı Ürün Dergisi'nin kullandığı «fetva» üslûbu ile ifadelendirirsek diyebiliriz ki: **Patronlar şunu da bile ki, biz herkesle açık olarak görüşe, konuşa; ama içimize sızmaya, bizi kullanmaya ve üstümüzden aşarak iş karıştırmaya kimsenin gücü yetmeye... Hele ki legal parti kurula, ol zaman yeraltından provokasyon tertiplemeye kimse —zinhar— tevessül etmeye!...**

KATKI

TABELÂ PARTİLERİNİN «MİSYON»U HAKKINDA...

M. SALİH

Bugüne kadar, Türkiye'de, işçi sınıfının politik görüşlerini ortaya koyduğunu ileri sürerek çıkan «sosyalist (!)» gruplar veya partiler, daha çıkış anlarında veya kuruluş programlarında **«iktidara geldikleri (!) zaman ne yapacaklarının»** dökümünü yapmış ve **«merkezi iktidarın alınması»**nı ilk hedef olarak göstermişlerdir. (*) Ve bugüne kadar çıkan bu partilerin «tüzük»leri, bir «üye kayıt şartnamesi», «program»ları ise, yoksulların «evliya türbeleri»ne dilekleri gibidir. Yalnız bu «evliya»ların kim oldukları açıklanmamıştır...

Denebilir ki, bugüne kadar çıkan «sosyalistler (!)», «yığın atılımları»ndan hiç sözetmemiş ve hattâ habersiz davranmıştır. Ancak «iktidara geldikleri zaman» ülkeyi daha iyi yöneteceklerini, işçi ve köylüleri yoksulluklarından (belki bir «sihirli deynek» kullanarak) hemen kurtaracaklarını, memleketin kalkınmasını sağlayacaklarını ve —özellikle— hâkim sınıfları hemen «likide» edeceklerini ilân ve vaaz etmişlerdir; ve halâ etmektedirler.

Bütün bu «yapılacak, edilecek» şeyleri yapmağa «kararlı» ve «imanlı» olduklarını ilân ederlerken de, buna karşı bir «müeyyide (yaptırım)»nin ne olduğu veya ne olacağı konusunda en ufak bir görüşe ve hatta bir «şüphe»ye yer vermemişlerdir; ve halâ vermemektedirler.

Anlaşılıyor ki, burjuva partileriyle ve burjuva sözcüleriyle ne yapacakları konusunda «sidik yarışı»na kalkan bu «sosyalist etiketli» bayların (üstelik bu baylar kendilerini her zaman «gizli komünist» sanmış ve sanmaktadırlar.) tek dayanağı, «iyi niyetli» oldukları iddiasıdır. Gerçekten de bu beyefendiler, biraz «rakik (ince) kalpli» kişilerdir. İşçi ve köylülerin yoksulluğuna acırlar, dayanamazlar. Bu işçi ve köylülerin yoksulluğu karşısında gözleri yaşla dolar.

(*) 1 — «... TSİP (Türkiye Sosyalist İşçi Partisi) iktidara geçtiğinde bankalar ve sigortalar kamulaştırılacak, ... kredi mekanizması merkezi planın gereklerine göre harekete geçirilerek, yönetimi Maliye Bakanlığı yapacaktır.» (TSİP Program ve Tüzük, Sayfa: 45).

Hem «iktidara geçmeyi düşlediklerini ve hem de «eski hamama yeni tellaklar» olacaklarını itiraf ediyor TSİP'liler... Bir de kimi Maliye Bakanı yapacaklarını açıklasalar da herkes rahat (!) etse...

2 — Türkiye İşçi Partisi, bir işçi sınıfı partisi olarak...» ve «Türkiye İşçi Partisi... tarihsel toplum gücü olan işçi sınıfının partisidir,...» (TİP Program ve Tüzüğü Sayfa: 37) diye kendini taktim ettikten sonra, «TİP **iktidara geldiğinde**» yapacağı «kamulaştırmalar» ı saymaktadır. (S. 46).

«Türkiye İşçi Partisi **iktidarında** ... yerel yönetimler demokratikleştirilecek...» Bekliyelim. TİP'liler iktidara gelsin ve bir efsunla «ol» desinler ve «olsun!»

Gerçi bir kısmı zengindir veya zengin çocuğudur. Ama bu «debdebeli hayat»larından en ufak bir fedakârlık gösteremezler, burjuvaca alışkanlık ve yaşamalarından vazgeçemezler. Bir kısmı da «uyanık» ve biraz da «esnaf»tır. Yâni biraz «biz de burjuvalaşalım» diyorlar, eski köylü, şimdiki burjuva yöneticilere... Oysa ikinci bir «uyanıklar güruhu»nu artık burjuvalaştıracak hali yoktur Türkiye'nin...

Bütün bunların yanında, bu tür bir «sosyalizm» anlayışı, işçilerin hepten «güdülecek sürü» olarak kabul edildikleri anlamına da gelir. Ve tabiî ki, işçilere ve halka «çoban»lık yapacak, «sosyalist (!)» geçinen bir «uyanıklar güruhu» iktidara gelirse neler yapmaz?... İşte burjuva sözcülerinin, küçük burjuvayı ve özellikle «esnaf»ı korkutmak için kullanabilecekleri ve kullandıkları, onlar için ele geçmez fırsat ve imajlar... Elbetteki bunlara dayanarak burjuva sözcüleri, küçük burjuvalara dönüp «...bu sürü (işçiler) iktidara gelirse sizi keser, ailenizi dağıtır, malınızı mülkünüzü alır.» diyebilmektedir. Ve böylelikle hâkim sınıfların içinde de «faşizan tırmanış»a hevesli olan kesim, hâkim sınıfları «likide» etmeyi (!) amaçlayan bu «sosyalist (!)» bayların sayesinde, liberal görüşlü burjuva ve bir kısım ilerici küçük burjuva olabilecek unsurları da yanına alarak, «baskı» ve «terör» uygulama isteklerine aradığı malzemeyi bol bol bulacaktır.

Öyleyse, bu «sosyalist (!)» bayların, «iyi niyet»lerine dayalı «sosyalizm» anlayışı, iktidara ancak «tepeden inme» gelip «sosyalizm» uygulamasını «kırbaç» veya «sopa» ile gerçekleştirmeye kalkacak «cuntacı-darbeci» bir anlayıştır. Aslında bu baylar, «halkın çıkarını halka rağmen korumak (!)»la kendini görevli sayan bir «kadrocu» anlayışa sahiptirler. Veya bir «sosyalist merkez»in ordusunun gelip, kendilerini «halkı idare»yle görevlendireceğini sanan «troçkist» mecnunlardır. Ya da —daha büyük bir ihtimalle— bir «emperyalist merkez»e kendilerinin halkı daha iyi ve memnun ederek idare edebileceklerini (güdebileceklerini) ispata çalışan ve görev bekliyen «askeri valiler» ve «inzibat»larıdır.

Çünkü iktidara geldiği zaman ülkede «sosyalizm yapmak» hedefini koyan bir sosyalizm anlayışı bir «merd-i kıptinin sirkatini» söylemesidir: Bu «sosyalizm (!)» nasıl uygulanacaktır? Acaba iktidara gelindiğinde mevcut «düzen müesseseleri (kurumları)»ne birer «emirnâme» veya «genelge» yayınlayıp (Belki eski kurumların başına birer de «sosyalist (!) müdür koyarak) «sosyalizm yapın!» mı denecektir? Ve bu «düzen müesseseleri» de, burjuva düzeninden alageldikleri «miras» ve edinegeldikleri uygulama alışkanlıklarının üzerine biraz «sosyalizm (!) baharatı» serpip uygulamaya mı geçeceklerdir? Veya dinî geleneklerdeki gibi «ol dedi oldu» de-

yip hemencecik yeni müesseseler «yaratmak» ve eskilerini de «yok etmek» bir anda mümkün müdür?

Yoksa, eğer işçi sınıfı ve yoksul köylüler, bu «havariler»e inanmaz ve peşlerine takılmazlarsa ve bu baylara «çobanlık» yapmaları için yalvarmazlarsa, kıyamete kadar sürünüp ızdırap mı çekeceklerdir?...

Bu arada elbette ki, hâkim sınıflar da bir yandan bu tür «sosyalizm (!)» anlayışının propagandasını yapmakta ve hatta büyük çapta —maddi, manevi— destek sağlamaktadır. Böylelikle bir yandan işçilere dönüp «siz bunlara inanmayın. Sosyalistler (Tabiî ki bütün sosyalistleri de suçlayarak) sadece kendi çıkar ve kariyerleri için sizi kandırıyorlar. Onların amacı yerimize geçmektir, yönetimi kapmaktır. Sizi düşündükleri filân yok.» demektedirler.

Ve işçiler, gerçekten de diğer burjuva politikacılarından pek farklı yaşamayan ve tavır göstermeyen, kendi realiteleri ve atılımları ile alâkası olmayan sözler söyleyip hedefler gösteren bu «sosyalist (!)» denen kişilere pek sahip çıkmamaktadırlar; zaten ne söylediklerini de anlamamaktadırlar. İşte, işçiler bu «sosyalist (!)» baylardan uzak durduğu için, bunlar —icra-ı sanat eylemek üzre— «işçinin parası»na göz dikerek bu paraları toplıyan kariyerist sendikacıları «kafa kol»a almakta veya onlarla özdeşleşmektedirler.

Diğer yandan, hâkim sınıf sözcüleri —destek sağladıkları— bu «sosyalistler (!)»in işçi sınıfınca desteklenmemesi üzerine dönüp şöyle diyebilmektedirler tabiî: «Görüyorsunuz işçimiz ve halkımız bu tür fikirleri benimsemiyor, benimsemez de... Bu tür fikirler dışarıdan gelmedir...» v.b.

Böylelikle hâkim sınıflar bu «sosyalistler (!)»le bir «danışıklı döğüş»ü başarıyla yürütme (!)'nin rahatlığı içinde kalmaktadırlar: Hem Türkiye'de «fikir özgürlüğü» olduğu ve «Sosyalist Akım»ın legalitesi bulunduğunu ortaya koymuş görünmekte, hem de gerçek sosyalistlerin yığınlarla ilişki kurmasına engel olmağa çalışmaktadırlar; ve de bu şekilde yığınlara «hedef şaşırtma»sı yapmış olmaktadırlar.

Bütün bunlardan anlaşılacaktır ki işçi sınıfının politik ağırlığını ortaya koymasını savunan Türkiye'de Sosyalizm Akımı'nın sözcüleri, bugün kurulacak bir «işçi sınıfı (Komünist) partisi»nin —bu aşamada— «merkezî iktidar»ı alamıyacağının bilincindedirler.

Bu aşamada işçiler ve yoksul köylüler kendilerini ve işyerlerini yönetmeyi öğreneceklerdir. İşyerinin organizasyonunu yapmaları ve diğer işyerleriyle ilişki kurmayı öğrenmeleri mümkün olacaktır. Böylelikle de işçinin «mahalli iktidarını» gerçekleştirmesi ve bunun bilincine varması için gerekli şartlar ve ortam oluşacaktır.

Daha kendinin ve kendi işyerinin yönetiminden habersiz olan ve bu «bilinç» seviyesine varamıyan bir işçi veya yoksul köylü, «merkezi iktidar»ın yönetimini düşünemez, kavrayamaz.

Yoksa, yığınlar, kendi işyerinin yönetimini ve diğer işyerleriyle (Komşu veya aynı türden işyerleri) ilişki kurmasını öğrenemeden ve bunun bilincine varamadan, ülkedeki binlerce işyerinin ve giderek ülkedeki tüm üretimin yönetilmesi ve organizasyonunu nasıl olacak da anlayacaklardır?. Üstelik aynı yığınlar, kapitalist rejimde «yönetilme»ye alışmışlardır. Yâni «kendini yönetme» konusuna oldukça yabancıdırlar. İşçilere «siz merkezi iktidarı yöneteceksiniz» gibi bir «hedef» göstermek onlara yuvarlak ve kuru bir lâf söylemekten öte bir anlam taşımayacaktır. Çünkü bunun realiteleriyle ilgisi yoktur.

İşçiler ancak bulundukları aşamada gerçekleştirmiş oldukları «yığın atılımları»nın, ve bu atılımlar sonucu oluşturdukları «müesseseler»in (Ki Türkiye'de bugün bu müesseseler, işçilerin gerçekleştirmiş oldukları İŞYERİ KONSEYLERİ ve yoksul köylülerin İŞGAL-BOYKOT atılımları sonucu işaretlemiş oldukları Tarım İşçileri Konseyleri olarak belirlenmiştir.) bilincine varabilirler.

Bugün kurulacak Parti, —bu şartlar ve bu aşama için— ancak, işçiler ve yoksul köylülerin, «mahalli yönetim müesseseleri»nin oluşturulmasını ve bu «müesseseler»de kendilerini yönetmeyi öğrenmelerini ve bunun bilincine varmalarını sağlamak görevini ilk «hedef» olarak alabilir.

Bu gerçeklerin ışığında, Türkiye Komünistleri, yığınların kavramıyacağı ve onların gerçekleştirmiş bulundukları atılımlardan, yâni realite ve bilinçlerinden uzak olan —kulağa hoş gelse de— hiç bir «hedef»e, hiç bir fikre ve görüşe angaje olmayacaklardır.

Millet Menfaatine!

Sıkılma, utanma yok... Konuşuyor adamlar;
«Millet menfaatine dönük»müş bütün zamlar?!
Millet menfaatine herifler yiyor bizi...
Adam yerken bu kadar, yalan atmaz yamyamlar!

10 Eylül 1977
ŞADİ ALKILIÇ

Kerim Sadi, «dönek»leri hiçbir zaman affetmez ve onları fırsat düştükçe yeri geldikçe acı acı hicveder...

Fikrî dengeleri ve ilmî derinlikleri olmayan bu adamlar da —hakim sınıfın açtığı piyasaya, «eser» diye sürdükleri cehalet örnekleri ile— O'na bu fırsatı sık sık verirler...

Hatta bu yüzden, meşhur «dönek» Şevket Süreyya Aydemir bir zamanlar Kerim Sadi'yi mahkemeye vermeye kalkışmış, fakat oraya buraya başvurduğu halde, adresini bulamadığından bu işi gerçekleştirememişti...

Kerim Sadi'nin Şevket Süreyya hakkında yazdığı ve —geçen yıl— yayınlanması için Katkı'ya verdiği şu son fıkrasını, Şevket Süreyya'nın ölümü dolayısiyle, «dizgi»den çıkarmıştık.

Yazdığı tek bir satırın bile kaybolmasına göz yumamayacağımız Kerim Sadi'nin bu fıkrasını da şimdi burada yayınlıyoruz :

DÜŞÜNEN VE İNANAN İNSAN

Heraklit'in meşhur sözünü Demokrit'e söyleten, «ekonomi uzmanı Şevket Süreyya Aydemir,» **Toprak Uyanırsa** adlı romanının sonunda, şöyle diyor: «Bize DÜŞÜNEN, İNANAN İNSANLAR LÂZIMDIR.»

Evet! Bir ideale âşık görünüp yalnız kendi çıkarını düşünen insan! Sırasıyla Turancılığa, Marx'a, Kadro'ya... ve en sonunda «okulla caminin —köy imamıyla, emekli öğretmenin— el ele verip halkı eğiteceğine» inanan insan!

Mukaddes cehlini ve mukaddes imansızlığını, sahte ambalajlarla, fikir ve san'at karaborsasına sürmek hünerini gösteren insan!

KERİM SADİ

Geçen sayımızda 19. sayfada yayınlanan Şadi Alkılıç'ın «Kerim Sadi» başlıklı dörtlüğü bir baskı hatası olarak 12 Şubat 1977 tarihli çıkmıştır.
Doğrusu Kerim Sadinin vefat tarihi olan 12 Ağustos 1977 olacaktı.
Düzeltir özür dileriz.

Sahibi: A. E. Güran: Yazı İşleri Sorumlusu: Mehmet Yavuz, Aylık Siyasi Dergi - Her ayın ilk haftasında çıkar - İlân kabul etmez - Yazışma adresi: Divanyolu Hacı Tahsin Bey Sokak No:5 Sultanahmet/İSTANBUL
Gönderilen yazılar yayınlansın veya yayınlanmasın geri verilmez - Yıllık Abone 50.— Altı Aylık 30.— TL.
Dizgi ve Baskı: ÜÇLER MATBAASI, İSTANBUL
Genel Dağıtım: Yazışma adresi.

BELGESEL

SOSYALİZM SERİSİ'nden
ÇIKAN KİTAPLAR :

1 — AYDINLIK
«Fevkalâde amele nüshaları»

2 — TÜRKİYE
HALK İŞTİRAKİYYUN FIRKASI
Yayın Organları I

3 — YENİ DÜNYA
Kuvvay-i Seyyare'den
Kuvvay-i Milliye'ye

4 — ZİYA
Bulgaristan Komünist Partisi
Türkçe Gazetesi